

[Jual.]

hun stadig staar som Leder af en Folkeskole og har gjort Brud paa den Linie, Folkeskolen ønsker fulgt paa det Omraade, det her drejer sig om. Det havde været mere tiltalende, om Skoleinspektøren sagde som saa: „Min Handling og min Opfattelse paa et betydningsfuldt Omraade har bragt mig i Strid med de Principper, Folkeskolen anerkender. Jeg maa gaa.“ Det er ikke sket, men der er sket det, at Københavns Skoledirektion, den øverste Myndighed over Københavns Skolevæsen, har afgjort Sagen derhen, at Frk. Nordentoft skal fortsætte som Leder af Katrinedalsskolen. Det er for mig at se beklageligt og uforstaaeligt, at Afgørelsen er faldet saadan ud, og det vil være at haabe, at Skoledirektionen vil finde Afgørelsen forhastet og handle om igen.

Naar nu Sagen er bragt frem i Folketinget, saa bør Stillingen klares, og jeg vil da som Ordfører for mit Parti sige, at vi fra Venstres Side tager afgjort og skarp Afstand fra de Begreber, Frk. Nordentoft gør sig til Talsmand for. For os er der ikke noget paa den ene Side og den anden Side i denne Sag. Vi maa tage klar Stilling imod, og vi maa gøre det for vor Folkesundheds Skyld. Den nordentoftske Tankegang, om den bliver udbredt, vil drage Folket nedad og føre Ulykker over danske Hjem. Derfor er det nødvendigt, at den Slags Forsøg paa at forplumre de sunde Moralbegreber standses i Opløbet, og det bør ikke tolereres, at Skoleinspektør Frk. Nordentoft fremtidig indtager en ledende Stilling i den danske Folkeskole. Ved sit Eksempel og ved sine Principper har hun stillet sig i Modsætningsforhold til den Gerning, hun har paataget sig, og der findes kun een hæderlig Udvej ud af det umulige Forhold. Man kan anstændigvis ikke, som Københavns Skoledirektion har gjort, sige til den, der har brudt Skolens Grundlov: Du kan blive, og til dem, der har holdt Loven: I kan gaa! Det er en Afgørelse saa bagvendt, saa den slet ikke lader sig forsvare, og den er en direkte Opfordring til en Deling af den danske Folkeskole og dermed til en Spaltning i det danske Folk; men Tiden nu er ikke til Deling, tværtimod til Samling om de Værdier, der bærer Folket fremad og opad.

Vi er i Gang med at gøre rent i Danmarks Hus, og der, hvor der først og fremmest maa være ren Luft, er i Skolen, hvor de unges Sind dannes. De danske Forældre har Krav paa, at Folkeskolen holder, hvad den lover, og især da, at den holder sit Løfte paa saa betydningsfulde Omraader, som der her er Tale om.

Mogens Fog: Da man i 1937 her i Tinget behandlede Loven om Børn uden for Ægteskab og Svangerskabsloven, faldt der mange smukke Ord om den ugifte Moders Stilling i Samfundet og om, at naar Ulykken nu engang var sket, saa maatte Samfundet hjælpe hende, ikke alene ved at sikre Barnets Retsstilling, men ogsaa ved positive Socialforanstaltninger, saaledes at hun kunde opdrage sit Barn og sørge for dets sunde Udvikling. Det blev da fra alle Sider anerkendt, at naar man forkastede Lovligheden af Svangerskabsafbrydelse paa social Indikation — det vil først og fremmest sige af økonomiske Grunde —, maatte Forudsætningen for denne Forkastelse være, at Samfundet paa effektiv Vis sørgede for saavel de gifte som de ugifte Mødre til Fordel for Børnene.

Loven blev vedtaget, den sociale Indikation blev forkastet, men Forudsætningen, som alle var enige om, er aldrig blevet opfyldt. Endnu den Dag i Dag staar Mødrehjælpsinstitutionerne saa temmelig magtesløse over for den Opgave at skaffe Mødrene, og ikke mindst de ugifte Mødre, betryggende Kaar for deres Børn. Dette Forhold lægger en tung Byrde ikke alene over paa Mødrene, men ogsaa over paa de Læger, som bliver stillet over for en svanger Kvinde, og som maa afvise hendes Ønske om at faa afbrudt Svangerskabet, et Ønske, der skyldes, at hun ikke mener at kunne forsørge sit Barn. Vi ved, vi Læger, at vi kan henvise Moderen til Mødrehjælpsinstitutionen, men vi ved ogsaa, at den Støtte, hun kan vente at faa, er ganske utilstrækkelig, og at alle vore smukke Talemaader kvæles under Bevidstheden om den vanskelige Skæbne, der venter hende.

Men for de ugifte vordende Mødres Vedkommende kommer hertil en anden Byrde, som de ved de kommer til at bære, og som Lægerne, der maa overtale dem til ikke at gaa til en Kvaksalver, men at føde deres Barn, ikke kan lette dem, nemlig deres reducerede Stilling i Samfundet, Sladderer i Familie, Omgangskreds og paa Arbejdsplads.

Under Behandlingen af Svangerskabsloven her i Salen sagde den socialdemokratiske Ordfører, det tidligere Medlem Fru Nina Andersen, at „der maa øves et Pres paa den offentlige Mening i Retning af at skabe en sundere Indstilling over for Konstellationen Moder og Barn, den ugifte saavel som den gifte Moder“. Men lige saa lidt som den sociale Forudsætning for Svangerskabslovens Vedtagelse er blevet opfyldt, lige saa lidt er den anden Forudsætning, den ændrede